THE REFORMED DOCTRINE OF PREDESTINATION

Loraine Boettner

The size of this page is 8.5 by 11 inches but and be made 6 by 9 inches

Chapter 1

Introduction

The purpose of this book is not to introduce some new scheme of theology, but rather to restate that well-known body of truth called the Reformed Faith, commonly known as Calvinism, and to show plainly that it rests upon the teaching of Holy Scripture and upon sound reason.

In these days the doctrine of predestination is little regarded, and where it is professed, it is often but poorly understood. Yet it stands embedded in the creeds of many evangelical churches and has exercised no small influence upon both Church and State.

The confessions of the Presbyterian and Reformed Churches are thoroughly Calvinistic. The Baptist and Congregational bodies, though not always bound by formal creeds, have largely reflected the same doctrine through their most faithful teachers. The churches of Scotland, the Reformed Church of Holland, and even the Church of England in her Articles, bear witness to it.

This doctrine has not been held by obscure men, but by some of the greatest minds the Church has known. It was taught by Calvin, by Luther, by Zwingli, and by many others among the Reformers. Though they differed on certain matters, here they stood united and spoke with one voice.

Luther, in his work on the will of man, pressed this truth with great force, even more sharply at times than Calvin himself. The Puritans in England, the early settlers in America, the Covenanters in Scotland, and the Huguenots in France, all held firmly to these same principles, though historians have often passed lightly over this fact.

The roots of this doctrine go back further still. Augustine contended earnestly for it long before the Reformation, setting forth the sovereignty of God in opposition to those who would diminish it. His teaching entered deeply into the life of the Church and shaped much that followed.

On the other hand, opposing views remained for centuries on the fringes and were not widely established until much later.

It is worthy of note that men of the highest order, Augustine, Wycliffe, Luther, Calvin, Owen, Whitefield, and many others, have upheld this doctrine. That such men should have believed it ought at least to give pause to those who dismiss it lightly.

Moreover, ideas akin to predestination have appeared beyond the bounds of Christianity, in philosophy and in other religions. This alone should incline any thoughtful person to examine the matter with care.

From the Reformation until comparatively recent times, these doctrines were openly declared in the Protestant churches. But now, in many places, they are seldom heard. It is no easy thing today to find one who holds them without reserve.

There was a time when such truths were plainly preached and widely received. Now they are often neglected, and in many quarters quietly set aside.

In this present age, Calvinism is frequently dismissed as something worn out and belonging to a bygone time. Many suppose it to have been outgrown, and regard those who hold it as curiosities rather than men to be heard. Yet such judgments are seldom formed upon careful enquiry.

This ignorance of the doctrine, and of the Scriptures which declare it, is one chief reason for its rejection. A closer acquaintance with the Bible would correct many such misconceptions.

It must be remembered that Calvin did not invent these truths. He set them forth with clarity and order, but they were taught long before his time. His name has become attached to them simply because of the precision with which he expressed them.

As one might speak of “Newton’s law” without supposing that Newton created gravity, so we speak of Calvinism without imagining that Calvin originated these doctrines.

The strength of Calvin’s teaching lay in this: he followed the Scriptures wherever they led, and refused to go beyond what was written. This gave his words a firmness and certainty which many found difficult to accept.

KABANATA 1 – PANIMULA

Ang layunin ng aklat na ito ay hindi upang maglatag ng bagong sistema ng teolohiyang kaisipan, kundi upang muling ipahayag ang dakilang sistemang yaon na kilala bilang Pananampalatayang Reformed o Calvinism, at upang ipakita na ito, nang walang pag-aalinlangan, ang itinuturo ng Banal na Kasulatan at ng matuwid na pangangatuwiran.

Sa ating panahon, ang doktrina ng pagtatalaga bago pa man ay hindi gaanong binibigyang-pansin, at maging ng mga inaakalang tapat na nanghahawak nito ay hindi lubos na nauunawaan. Gayunman, ito ay isang doktrina na matatagpuan sa mga kredo ng karamihan sa mga iglesyang ebanghelikal at nagkaroon ng kapansin-pansing impluwensya sa Iglesia at sa Pamahalaan.

Ang mga opisyal na pamantayan ng iba't ibang sangay ng mga Iglesyang Presbyterian at Reformed sa Europa at Amerika ay lubos na Calvinistic. Ang mga iglesyang Baptist at Congregational, bagaman walang pormal na kredo, ay sa kabuuan ay Calvinistic kung pagbabatayan ang mga sulatin at aral ng kanilang mga kinikilalang teologo. Ang malayang iglesia sa Holland at halos lahat ng mga iglesya sa Scotland ay Calvinistic. Ang Iglesia ng England at ang kanyang anak na iglesia sa Amerika ay may Calvinistic na kredo sa Tatlumpu't Siyam na Artikulo. Ang mga Methodistang Whitefield sa Wales hanggang sa kasalukuyan ay kilala bilang "Calvinistic Methodists."

Sa mga nagtaguyod ng doktrinang ito, noon at ngayon, ay matatagpuan ang ilan sa pinakadakila at pinakamarunong na mga tao sa daigdig. Ito ay itinuro hindi lamang ni Calvin, kundi nina Luther, Zwingli, Melanchthon (bagaman sa huli ay lumihis siya tungo sa Semi-Pelagian na pananaw), Bullinger, Bucer, at ng lahat ng pangunahing pinuno ng Repormasyon. Bagaman nagkakaiba sila sa ilang bagay, sila ay nagkakaisa sa doktrinang ito ng pagtatalaga bago pa man at ito'y itinuro nila nang may diin.

Ang pangunahing akda ni Luther, The Bondage of the Will, ay nagpapakita na siya ay lubos na sumang-ayon sa doktrinang ito gaya ni Calvin. Sa katunayan, mas matindi pa ang kanyang pagpapahayag nito at mas mahigpit ang kanyang pagtatanggol kaysa kay Calvin. At ang iglesyang Lutheran sa kasalukuyan, batay sa kanilang mga pahayag, ay nananatiling may anyo ng doktrinang ito. Ang mga Puritano sa England, ang mga unang nanirahan sa Amerika, ang mga Covenanter sa Scotland, at ang mga Huguenot sa France ay lubos na Calvinistic—isang katotohanang madalas hindi nabibigyang-pansin ng mga mananalaysay.

Ang pananampalatayang ito ay minsang pinanghawakan ng Simbahang Romano Katoliko, at hindi rin ito tahasang itinakwil ng simbahan. Ang doktrina ni Augustine hinggil sa pagtatalaga bago pa man ay nagtagumpay laban sa mga tumutol dito, at ito ay naging bahagi ng paniniwala ng malawak na Iglesia.

Sa kabilang dako, ang Arminianismo ay matagal na nanatili bilang isang maling aral sa gilid ng tunay na relihiyon, at hindi ito naging bahagi ng isang organisadong iglesia hanggang sa ika-18 siglo.

Maraming dakilang teologo—sina Augustine, Wycliffe, Luther, Calvin, Zanchius, Owen, Whitefield, Toplady, at sa mga huling panahon sina Hodge, Warfield, at Kuyper—ang nagtanggol sa doktrinang ito. Ang kanilang mga akda hinggil dito ay hindi pa rin napabulaanan.

Bukod dito, maging sa mga relihiyong hindi Kristiyano, may mga anyo ng paniniwala sa pagtatalaga o kapalaran. Ito ay nagpapakita na ang doktrinang ito ay karapat-dapat pag-aralan nang mabuti.

Mula sa panahon ng Repormasyon hanggang sa halos isang daang taon na ang nakalipas, ang mga doktrinang ito ay malinaw na ipinangaral sa mga iglesyang Protestante; ngunit ngayon, karamihan ay lumihis na sa mga ito.

Sa kasalukuyan, ang Calvinism ay madalas ituring na lipas at hindi na naaangkop. Marami ang tumitingin dito nang may pag-aalinlangan o pagtawa. Ngunit ang ganitong pananaw ay madalas bunga ng kakulangan ng kaalaman.

Hindi si Calvin ang lumikha ng sistemang ito. Ito ay matagal nang umiiral bago pa siya isinilang, ngunit siya ang naglatag nito nang malinaw at maayos.

Kung paanong ang grabidad ay hindi nilikha ni Newton kundi ipinaliwanag lamang niya, gayon din ang

He explored deeply the things of God, bringing into clearer light truths which had long been neglected. In particular, he gave prominence to those doctrines which are found so plainly in the writings of the Apostle Paul.

Few teachings have stirred more opposition than this. It has been misrepresented, resisted, and at times openly mocked. Yet the question is not how men receive it, but whether it be true.

Many reject it without understanding it. Such rejection, resting on ignorance, carries little weight.

If this doctrine has exerted such influence in history, and has been held by so many able and godly men, it deserves at least a fair hearing. No man ought to dismiss it without first examining it honestly.

At the same time, it must be clearly stated that predestination is not the whole of the Reformed Faith. It is one part of a larger body of truth, which includes the doctrine of God, of Christ, of the Spirit, of the Scriptures, and of redemption.

When taken alone, it may be misunderstood. It must be seen in its proper place within the whole system.

While other systems hold certain truths, we maintain that a full and consistent view of Christian doctrine is best expressed within this framework.

Predestination is often taken as the sum of Calvinism, but this is not so. It is an essential part, yet not the whole.

This subject touches upon the deepest matters, the nature of God, His purposes, and the destiny of man. Such things ought to be approached with reverence and humility.

Much has been written on this doctrine, and many have wrestled with its difficulties. Yet there are depths here which no finite mind can fully comprehend.

In preparing this work, use has been made of the writings of many able men, so that what is presented may reflect the strength of the best arguments available.

The terms “predestination” and “foreordination” are used interchangeably. If any distinction be made, the latter may refer more broadly to events, and the former to the destiny of persons.

This book is written to set forth and defend the Reformed Faith. It is not directed against any one denomination, but addresses opposing views generally.

The aim is that those who already hold these truths may understand them more clearly, and that others may be led to consider them seriously.

The question before us is this:

Has God, from all eternity, ordained whatsoever comes to pass?

If so, what evidence have we, and how does this stand with the freedom of man and the character of God?

Calvinism—isang sistemang ipinaliwanag ni Calvin, hindi nilikha.

Ang lakas ng aral ni Calvin ay nagmula sa kanyang mahigpit na pagsunod sa Kasulatan. Kung saan ito umaakay, doon siya sumusunod; kung saan ito tumitigil, doon din siya humihinto.

Ang doktrinang ito ng pagtatalaga bago pa man ay nagdulot ng higit na pagtutol kaysa sa alinmang doktrina. Ngunit ang mahalagang tanong ay hindi kung paano ito tinatanggap ng tao, kundi kung ito ba ay totoo.

Marami ang tumatanggi rito dahil hindi nila ito nauunawaan.

Gayunman, hindi dapat ituring ang doktrinang ito bilang kabuuan ng Pananampalatayang Reformed. Ito ay bahagi lamang ng isang mas malawak na sistema ng katotohanan.

Ang paksang ito ay tumutukoy sa pinakamalalalim na bagay—ang kalikasan ng Diyos at ang kahihinatnan ng tao—kaya dapat itong lapitan nang may paggalang at kababaang-loob.

Ang tanong na dapat nating harapin ay ito:

Itinalaga na ba ng Diyos mula pa sa walang hanggan ang lahat ng mangyayari?

Kung gayon, ano ang katibayan nito, at paano ito umaayon sa kalayaan ng tao at sa Kanyang sariling kasakdalan?

Chapter 2

Statement of the Doctrine

In the Westminster Confession, which sets forth the beliefs of the Presbyterian and Reformed Churches and stands as one of the clearest expressions of the Reformed Faith, we read:

"God from all eternity did by the most wise and holy counsel of His own will, freely and unchangeably ordain whatsoever comes to pass; yet so as thereby neither is God the author of sin, nor is violence offered to the will of the creatures, nor is the liberty or contingency of second causes taken away, but rather established."

And further:

"Although God knows whatsoever may or can come to pass upon all supposed conditions; yet hath He not decreed anything because He foresaw it as future, or as that which would come to pass upon such conditions."

This doctrine of predestination sets forth the purpose of God as absolute and unconditional, independent of the whole of the created order, and arising solely from the eternal counsel of His will.

God is here seen as the great and mighty King who has appointed the course of nature and directs the course of history, even to its smallest details. His decree is eternal, unchangeable, holy, wise, and sovereign.

It extends not only to the physical world, but to every event in human history, from the beginning of creation to the final judgment. It includes the actions of saints and angels in heaven, and of the wicked and fallen spirits. It embraces all existence, through time and eternity, comprehending all things in their causes, conditions, succession, and relation.

Everything outside of God Himself is included within this decree, for all things owe their existence and continuance to His power. Under this divine ordering, all things move toward the end which God has appointed.

"One far-off divine event
Toward which the whole creation moves."

Since the whole creation exists as a means by which God reveals His glory, and is wholly dependent upon Him, it cannot produce anything that would frustrate that purpose.

From all eternity, God has purposed to do exactly what He is now doing. He is the sovereign ruler of all, and does according to His will in heaven and in earth; none can stay His hand, nor say unto Him, What doest thou?

Because the universe has its origin in God and depends upon Him, it must in all its parts and at all times remain under His control. Nothing can come to pass contrary to what He has decreed or permitted.

Thus the eternal purpose is not shaped by events in time, but rather events unfold according to that purpose. Foreknowledge rests upon foreordination, not the other way around.

The Reformed theologians consistently applied these principles to both creation and providence. They saw the hand of God in all events, whether in human history or in the natural world.

To them, the world was not a collection of disconnected happenings, but the unfolding in time of an eternal plan. Everything was bound together in one great unity by the governing will of God, and the end of all was the manifestation of His glory.

Their chief concern, however, lay in the relation of this doctrine to the salvation of man. Calvin expressed it in these words:

"Predestination we call the eternal decree of God, by which He hath determined in Himself what He would have to become of every individual of mankind. For they are not all created with a similar destiny; but eternal life is foreordained for some, and eternal death for others. Every man, therefore, being created for one or the other of these ends, we say he is predestinated either to life or to death."

Luther likewise affirmed this doctrine with great zeal, teaching that all things depend upon the divine appointment: who shall receive the word, who shall reject it, who shall be delivered, and who shall remain

KABANATA 2
PAHAYAG NG DOKTRINA

Sa Westminster Confession, na nagpapahayag ng mga paniniwala ng mga Iglesyang Presbyterian at Reformed, at kinikilalang isa sa pinakamalinaw na pagpapahayag ng Pananampalatayang Reformed, mababasa natin ang ganito:

"Ang Diyos, mula pa sa walang hanggan, ayon sa lubhang matalino at banal na pasiya ng Kanyang sariling kalooban, ay malaya at hindi nagbabagong nagtalaga ng lahat ng mangyayari; gayon ma'y hindi Siya ang may-akda ng kasalanan, ni hindi Niya pinipilit ang kalooban ng mga nilalang, ni hindi Niya inaalis ang kalayaan o ang kahihinatnan ng mga pangalawang sanhi, kundi sa halip ay Kanyang pinagtitibay ang mga ito."

At muli:

"Bagaman nalalaman ng Diyos ang lahat ng maaaring mangyari sa ilalim ng anumang inaakalang kalagayan, hindi Siya nagtalaga ng anumang bagay dahil nakita Niya ito bilang mangyayari sa hinaharap, o bilang isang bagay na magaganap sa ilalim ng gayong mga kalagayan."

Ang doktrinang ito ng pagtatalaga bago pa man ay nagpapahayag na ang layunin ng Diyos ay ganap at walang kondisyon, hindi nakasalalay sa buong nilikhang kaayusan, kundi nagmumula lamang sa walang hanggang pasiya ng Kanyang sariling kalooban.

Dito ay makikita ang Diyos bilang dakila at makapangyarihang Hari na nagtakda ng takbo ng kalikasan at namamahala sa daloy ng kasaysayan, maging sa pinakamaliit na detalye nito. Ang Kanyang pasiya ay walang hanggan, hindi nagbabago, banal, matalino, at may ganap na kapangyarihan.

Saklaw nito hindi lamang ang pisikal na daigdig kundi ang bawat pangyayari sa kasaysayan ng sangkatauhan, mula sa simula ng paglikha hanggang sa huling paghuhukom. Kabilang dito ang mga gawa ng mga banal at ng mga anghel sa langit, gayundin ang mga gawa ng masasama at ng mga nahulog na espiritu. Sinasaklaw nito ang buong pag-iral—sa loob ng panahon at ng walang hanggan—at ang lahat ng bagay sa kanilang mga sanhi, kalagayan, pagkakasunod-sunod, at ugnayan.

Ang lahat ng bagay bukod sa Diyos mismo ay nakapaloob sa pasiyang ito, sapagkat ang lahat ay may pag-iral at nagpapatuloy dahil sa Kanyang kapangyarihan. Sa ilalim ng banal na kaayusang ito, ang lahat ng bagay ay kumikilos patungo sa layuning itinakda ng Diyos.

"Isang dakilang pangyayaring banal sa hinaharap
Na siyang pinatutunguhan ng buong nilikha."

Yamang ang buong nilikha ay umiiral bilang kasangkapan kung saan inihahayag ng Diyos ang Kanyang kaluwalhatian, at lubos na umaasa sa Kanya, hindi ito maaaring magbunga ng anumang bagay na sisira sa layuning iyon.

Mula pa sa walang hanggan, itinakda na ng Diyos na gawin ang Kanyang ginagawa ngayon. Siya ang pinakamataas na pinuno ng lahat, at gumagawa ayon sa Kanyang kalooban sa langit at sa lupa; walang makapipigil sa Kanyang kamay, ni makapagsasabi sa Kanya, "Ano ang Iyong ginagawa?"

Sapagkat ang sanlibutan ay nagmula sa Diyos at nakasalalay sa Kanya, kinakailangang ang lahat ng bahagi nito, sa lahat ng panahon, ay manatiling nasa ilalim ng Kanyang pamamahala. Walang maaaring mangyari na salungat sa Kanyang itinakda o pinahintulutan.

Kaya't ang walang hanggang layunin ay hindi hinuhubog ng mga pangyayari sa panahon, kundi ang mga pangyayari ang nagaganap ayon sa layuning iyon. Ang paunang kaalaman ay nakasalalay sa paunang pagtatalaga, at hindi kabaligtaran.

Ang mga teologong Reformed ay patuloy na inilapat ang mga prinsipyong ito sa parehong paglikha at sa banal na pamamahala. Nakita nila ang kamay ng Diyos sa lahat ng pangyayari, maging sa kasaysayan ng tao o sa kalikasan.

Para sa kanila, ang mundo ay hindi kalipunan ng magkakahiwalay na pangyayari, kundi ang pag-

hardened.

Melanchthon also wrote that all things, even the thoughts within men, fall under divine predestination, and that nothing comes to pass by chance or fortune.

"Order is heaven's first law."

From God's point of view there is unbroken order and progress from the beginning of creation to the end of all things. What appears to us as confusion or defeat is not so in reality, but only seems so because we see imperfectly.

If we could behold the whole, we would see a perfect harmony, where all things work together to display the glory of God.

Though the world may appear to move at random, yet God knows the chain of causes and effects, and governs them all. What seems accidental to us is fully ordered by Him.

Events may appear unexpected, but they are neither unforeseen nor uncontrolled.

The psalmist declares:

"O Lord our Lord, how excellent is thy name in all the earth."

And again it is written:

"He hath made everything beautiful in its time."

And in the vision of Isaiah:

"Holy, holy, holy, is the Lord of hosts: the whole earth is full of His glory."

Seen in this light, every event, however small it may appear, has its place in the great unfolding of God's purpose. Each is linked to what has gone before and influences what follows.

What seems small is not truly so, for all things are woven together in one vast design. If even the least event were altered, the course of all that follows would be changed.

Thus the certainty stands that God's decree extends to all things, great and small alike.

The Shorter Catechism expresses it well:

"The decrees of God are His eternal purpose, according to the counsel of His will, whereby, for His own glory, He hath foreordained whatsoever comes to pass."

Dr Kuyper has written that this doctrine reaches even to the most personal aspects of life: who we are, where we are born, our nature, our position, and our condition.

All such things are not left to chance, nor to blind force, but rest in the hand of Almighty God, the sovereign Creator and Lord of all.

In Scripture this is often illustrated by the figure of the potter and the clay, showing God's authority over His creation.

We cannot rightly understand the world until we see it as one great system through which God is working out His purpose.

Calvin's clear view of God led him to see all things as resting in the hands of a sovereign and all-powerful ruler. In this he found the explanation of the history of both the fall and the redemption of mankind.

He approached these truths with boldness, yet also with reverence, knowing that they lead us to the edge of mystery.

The Reformed Faith presents to us a great God, sovereign over all.

It sees Him everywhere, in all times, in all places, from eternity to eternity.

Yet in our present age, there is a strong tendency to exalt man and to diminish the role of God. Many would confine Him to a limited place in the affairs of the world.

But this is not a new tendency. It has appeared before, and will appear again.

This, then, is the general view of predestination as held by the great theologians of the Reformed Churches.

And it is not merely a matter of reasoning, but is plainly set forth in Scripture:

"For of a truth against thy holy servant Jesus, whom thou hast anointed, both Herod and Pontius Pilate,

sasakatuparan sa panahon ng isang walang hanggang plano. Ang lahat ay magkakaugnay sa isang dakilang pagkakaisa sa ilalim ng namamahalang kalooban ng Diyos, at ang wakas ng lahat ay ang paghahayag ng Kanyang kaluwalhatian.

Gayunman, ang kanilang pangunahing pagtuon ay ang kaugnayan ng doktrinang ito sa kaligtasan ng tao. Ipinahayag ito ni Calvin sa ganitong mga salita:

"Ang pagtatalaga bago pa man ay ang walang hanggang pasiya ng Diyos, kung saan Kanyang itinakda sa Kanyang sarili kung ano ang magiging kalagayan ng bawat tao. Sapagkat hindi sila nilikhang may magkakatulad na hantungan; kundi ang buhay na walang hanggan ay itinalaga para sa ilan, at ang walang hanggang kamatayan para sa iba. Kaya't ang bawat tao, na nilikha para sa isa o sa isa pang layuning ito, ay sinasabing itinalaga alinman sa buhay o sa kamatayan."

Si Luther ay gayundin na matibay na nagpatotoo sa doktrinang ito, na may matinding sigasig, na nagtuturo na ang lahat ng bagay ay nakasalalay sa banal na pagtatalaga—kung sino ang tatanggap ng salita, kung sino ang tatanggi, kung sino ang maliligtas, at kung sino ang mananatiling matigas ang puso.

Isinulat din ni Melanchthon na ang lahat ng bagay, maging ang mga iniisip ng tao, ay saklaw ng banal na pagtatalaga, at na walang nangyayari sa pamamagitan ng pagkakataon o kapalaran.

"Ang kaayusan ang unang batas ng langit."

Mula sa pananaw ng Diyos, may walang patid na kaayusan at pag-unlad mula sa simula ng paglikha hanggang sa katapusan ng lahat ng bagay. Ang tila kaguluhan o pagkatalo sa atin ay hindi ganoon sa katotohanan, kundi tila ganoon lamang sapagkat hindi tayo nakakakita nang ganap.

Kung makikita lamang natin ang kabuuan, makikita natin ang isang ganap na pagkakaisa, kung saan ang lahat ng bagay ay nagtutulungan upang ipahayag ang kaluwalhatian ng Diyos.

Bagaman ang mundo ay tila gumagalaw nang walang direksyon, nalalaman ng Diyos ang kabuuang hanay ng mga sanhi at bunga, at Kanyang pinamamahalaan ang lahat ng ito. Ang tila aksidente sa atin ay ganap na nakaayos sa Kanya.

Ang mga pangyayari ay maaaring magmukhang hindi inaasahan, ngunit hindi kailanman hindi nakita o wala sa Kanyang pamamahala.

Ipinahayag ng mang-aawit:

"O Panginoon naming Panginoon, kay dakila ng Iyong pangalan sa buong lupa."

At muli ay nasusulat:

"Ginawa Niya ang lahat ng bagay na maganda sa Kanyang kapanahunan."

At sa pangitain ni Isaias:

"Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga hukbo: ang buong lupa ay napupuno ng Kanyang kaluwalhatian."

Sa liwanag na ito, ang bawat pangyayari, gaano man kaliit, ay may lugar sa dakilang pagsasakatuparan ng layunin ng Diyos. Ang bawat isa ay kaugnay ng nauna at may impluwensya sa kasunod.

Ang tila maliit ay hindi tunay na maliit, sapagkat ang lahat ng bagay ay hinabing magkakasama sa isang dakilang disenyo. Kung mababago kahit ang pinakamaliit na pangyayari, mababago ang takbo ng lahat ng kasunod nito.

Kaya't nananatiling tiyak na ang pasiya ng Diyos ay sumasaklaw sa lahat ng bagay, malaki man o maliit.

Ganito ito ipinahayag ng Shorter Catechism:

"Ang mga pasiya ng Diyos ay ang Kanyang walang hanggang layunin, ayon sa payo ng Kanyang kalooban, kung saan, para sa Kanyang sariling kaluwalhatian, ay itinalaga Niya ang lahat ng mangyayari."

Isinulat ni Dr. Kuyper na ang doktrinang ito ay umaabot maging sa pinakapersonal na aspeto ng buhay: kung sino tayo, saan tayo isinilang, ang ating kalikasan, ang ating kalagayan, at ang ating kalagayan sa buhay.

with the Gentiles and the people of Israel, were gathered together, to do whatsoever thy hand and thy counsel determined before to be done."

"Having predestinated us unto adoption of children by Jesus Christ to Himself, according to the good pleasure of His will."

"In whom also we have obtained an inheritance, being predestinated according to the purpose of Him who worketh all things after the counsel of His own will."

"For whom He did foreknow, He also did predestinate to be conformed to the image of His Son."

"But we speak the wisdom of God in a mystery, even the hidden wisdom, which God ordained before the world unto our glory."

"Him, being delivered by the determinate counsel and foreknowledge of God, ye have taken, and by wicked hands have crucified and slain."

"And as many as were ordained to eternal life believed."

"For we are His workmanship, created in Christ Jesus unto good works, which God hath before ordained that we should walk in them."

"That He might make known the riches of His glory on the vessels of mercy, which He had afore prepared unto glory."

"Thine eyes did see my substance, yet being unperfect; and in thy book all my members were written, which in continuance were fashioned, when as yet there was none of them."

Ang lahat ng ito ay hindi iniwan sa pagkakataon o sa bulag na puwersa, kundi nasa kamay ng Makapangyarihang Diyos, ang dakilang Maylalang at Panginoon ng lahat.

Sa Kasulatan, ito ay madalas ilarawan sa pamamagitan ng talinghaga ng magpapalayok at ng putik, na nagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos sa Kanyang nilikha.

Hindi natin mauunawaan nang wasto ang mundo hangga't hindi natin ito nakikita bilang isang dakilang sistema kung saan isinasagawa ng Diyos ang Kanyang layunin.

Ang malinaw na pananaw ni Calvin tungkol sa Diyos ang nagbigay sa kanya ng kakayahang makita ang lahat ng bagay na nasa kamay ng isang makapangyarihan at may ganap na kapamahalaan na Pinuno. Dito niya nakita ang paliwanag sa kasaysayan ng pagkahulog at pagtubos ng sangkatauhan.

Nilapitan niya ang mga katotohanang ito nang may tapang, ngunit may paggalang, na nalalaman na ang mga ito ay umaakay sa atin sa hangganan ng hiwaga.

Ang Pananampalatayang Reformed ay nagpapakita sa atin ng isang dakilang Diyos, na may kapamahalaan sa lahat.

Nakikita Siya sa lahat ng dako, sa lahat ng panahon, sa lahat ng lugar, mula sa walang hanggan hanggang sa walang hanggan.

Ngunit sa ating panahon, may matinding hilig na itaas ang tao at paliitin ang papel ng Diyos. Marami ang nais ikulong Siya sa isang limitadong lugar sa mga gawain ng mundo.

Ngunit hindi ito bagong bagay. Ito ay nangyari na noon, at mangyayari muli.

Ito, kung gayon, ang pangkalahatang pananaw ng pagtatalaga bago pa man ayon sa mga dakilang teologo ng mga Iglesyang Reformed.

At ito ay hindi lamang usapin ng pangangatuwiran, kundi malinaw na itinuturo ng Kasulatan:

"Sapagkat tunay nga, laban sa Iyong banal na Lingkod na si Jesus, na Iyong pinahiran, ay nagkatipon si Herodes at si Poncio Pilato, kasama ang mga Gentil at ang mga bayan ng Israel, upang gawin ang lahat ng itinakda ng Iyong kamay at ng Iyong pasiya na mangyari."

"Na tayo ay itinalaga Niya noon pa man sa pagkukupkop bilang mga anak sa pamamagitan ni Jesucristo sa Kanya, ayon sa mabuting kalooban ng Kanyang sarili."

"Na sa Kanya rin tayo ay tumanggap ng mana, na itinalaga ayon sa layunin Niya na gumagawa ng lahat ng bagay ayon sa payo ng Kanyang sariling kalooban."

"Sapagkat yaong mga Kanyang nakilala noon pa man ay itinalaga rin Niya na maging katulad ng larawan ng Kanyang Anak."

"Ngunit ating ipinahahayag ang karunungan ng Diyos sa isang hiwaga, ang nakatagong karunungan na itinalaga ng Diyos bago pa ang mga panahon para sa ating kaluwalhatian."

"Siya, na ibinigay ayon sa tiyak na pasiya at paunang kaalaman ng Diyos, ay inyong ipinako sa krus at pinatay sa pamamagitan ng mga kamay ng masasama."

"At ang lahat ng itinalaga sa buhay na walang hanggan ay sumampalataya."

"Sapagkat tayo ay Kanyang gawa, na nilalang kay Cristo Jesus para sa mabubuting gawa, na inihanda ng Diyos noon pa man upang ating lakaran."

"Upang maipahayag Niya ang kayamanan ng Kanyang kaluwalhatian sa mga sisidlan ng habag, na Kanyang inihanda noon pa man para sa kaluwalhatian."

"Nakita ng Iyong mga mata ang aking katawan na wala pang hugis; at sa Iyong aklat ay nakasulat ang lahat ng bahagi nito, na sa paglipas ng mga araw ay hinubog, nang wala pa ni isa man sa kanila."